

Jaromír Hejna

Svět v pasti
ŽIDOSLOV
aneb
současnost
bez budoucnosti

© Jaromír Hejna, Praha 2012

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Úvodní slovo editora

Roku 1897 v Basileji se v rámci I. sionistického kongresu pořádalo tajné paralelní zasedání vybraných členů výhradně židovského zednářského řádu B'nai B'rith, kde byly předneseny a přijaty Protokoly sionských mudrců. A v nichž jsou již předjímána „židoslova“, tedy stejně znějící slova s pervertovaným obsahem: „... nenahradíme bojové heslo ‚volnost, rovnost, bratrství‘ heslem jiným, ale pouze změním jeho význam několika slovy, jako například ‚právo na svobodu, rovnost a bratrství‘“ (9,2). „Žid musel naučit Nežida uvažovat v intencích svých pojmů. Tím ho vlastně nenásilně zapojil do horlivého uskutečňování vlastních plánů. Židův plán na ovládnutí světa vlastně realizuje více Nežid než sám Žid, vždyť Nežid právě svou horlivostí kryje Židovy skutečné cíle.“

Autor i přes oprávněnou tvrdost výrazů, jimiž ukazuje na odvěkou škodlivost talmudského Židovstva, se ještě tvrději a oprávněněji obrací do vlastních řad:

„Z Nežidů se stali zbabělci, jejichž bezbožnost, sobectví, hloupost, namyšlenost, neodůvodněné sebevědomí a domýšlivost, touha po moci a penězích a naivní panovačnost jim učinily ze života jednu velkou honbu za zlatým teletem. ... Nežid žije život umělého Žida. ... Člověk dobrovolně zasvěcuje svůj život honbě za zlatým teletem a za to bude náležitě potrestán. Kvůli oné dobrovolnosti tedy rozhodně nelze souhlasit s názorem, že Žid ničí životy Nežidů.“

Skutečnost je mnohem tragičtější – Nežid se totiž Židově z vůli podrobil bez jakéhokoli protestu, protože tento způsob žití je pro něho přece mnohem pohodlnější než např. výše zmíněný život asketický. Chcete-li jinak: za svůj život si neseme zodpovědnost sami. Že jsme o něm ve své pohodlnosti a ve svém slabošství dobrovolně nechali rozhodovat Žida, není vina jeho (Žida), ale naše. My jsme se totiž postupem času naučili, opět z pohodlnosti sobě vlastní, hledat viníky všude kolem sebe a odmítáme přijímat zodpovědnost za sebe samotné, za svá rozhodnutí a své činy.“

Pokud se lidstvo upřímně nevrátí ke svému Spasiteli, je jakýkoli pokus o zorganizování obrany proti tyranskému Židovstvu předem beznadějný, i kdyby snad byl míněn sebepoctivěji, což je navíc krajně nepravděpodobné. Rozpadne se pod rukama jako domeček z karet právě pro vlastnosti, které jsou bez pravé víry mezi Nežidy tolik rozšířené a o nichž výše mluví autor, a zanechá za sebou jen další zklamání a ještě hlubší rezignaci, jak již mnohokrát prokázala historie.

SVĚT V PASTI ŽIDOSLOV ANEB SOUČASNOST BEZ BUDOUCNOSTI

Aniž by si to většina z nás uvědomovala či jakkoli připouštěla, žijeme ve virtuálním světě, kde reálné je pouze to, co je hmatatelné a viditelné (strom, dům, auto...). Vše ostatní, co nás obklopuje – a pro život mnohem důležitější (resp. zásadní) než ono hmatatelné (víra, myšlenky, názory, pojmy, definice, ale třeba i běžná komunikace..., obecně řečeno „slova“), jsou pouhé fikce. Ruleta bezobsažných pojmů (honosící se však významem prvotní důležitosti), při níž nerozhoduje, které slovo zrovna padne, protože každé, které padne, vždy vyplní to své odpovídající místo v promyšlené a předem připravené mozaice židovské snahy o zatčení světa, o světovládu.

MÁME VŠE, JEN NE TO HLAVNÍ

Žid roztočil slovní ruletu a na základě toho stanovil podmínky fungování tohoto světa. Máme republiky a v nich demokratické, diktátorské nebo jakékoli jiné režimy, máme parlamenty, senáty, politické strany a programy, hnutí, sdružení, tisíce nejrůznějších úřadů, koalice, ideologie, ideology a politology, volby, prezidenty, předsedy vlád, předsedy politických stran, parlamentů a senátů, poslance, senátory, zastupitele, vyrovnané a deficitní státní rozpočty, burzy, banky a bankéře, makléře, akcie, směnky, úvěry, úroky, dluhopisy, cenné papíry, privatizace, DPH, kurzovní lístky a kurzy měn, cenové akce, atd. – máme tisíce zbytečných pojmů – tisíce zbytečných institucí, organizací, orgánů a funkcí, které Žid vytvořil pro Nežidy, aby je zbavil možnosti přemýšlet o tom podstatném, resp. o tom nejpodstatnějším.

Máme všechno možné, co k životu vůbec nepotřebujeme (ba co více – co život znehodnocuje!), ovšem schází nám to jediné, bez čehož nelze žít plnohodnotně – přesněji řečeno bez čehož nelze žít vůbec, bez čeho náš pozemský život ztrácí smysl – **víra v Boha**.

A protože se lidská společnost od víry v Boha převážně odvrátila (pokud existuje, je většinou falešná nebo slepá a v konečném důsledku z ní má prospěch zase jenom Žid), lze vcelku spolehlivě a zodpovědně konstatovat, že to, co se tady na Zemi každý den odehrává, je všechno možné, jenom ne plnohodnotný život.

JSME ZAJATCI DIKTATURY SLOV

Říkejme tomu v kontextu tohoto pojednání třeba diktatura slovního průmyslu (masová výroba slov), kdy dnes a denně vznikaly a vznikají nová a nová slova stejně rychle a automaticky, jako jakýkoli klasický produkt pásové výroby. Jejich nadvýroba je ovšem natolik monstrózní, že tato nadprodukce slovní zásoby de facto vylučuje, aby se lidé vzájemně mezi sebou dorozuměli, aby rozhovor dvou a více lidí měl pro všechny zúčastněné odpovídající smysl – tedy aby to, co si vzájemně sdělují, také pochopili a byli schopni z toho vyvodit nějaké smysluplné závěry, ponaučení a pod.

Zahlcen židoslovy, stal se verbální projev Nežidů jen směsicí vydávaných zvuků (abstraktním shlukem souhlásek a samohlásek), které nemají oprávnění, natož pak sílu cokoli podstatně (rozhodujícím způsobem) vysvětlovat, ovlivňovat a měnit.

Právě těmito (a tisíci dalšími) slovy Žid zarámoval svět. **Rám** je to velmi pevný (jeho pevnost je sice jen zdánlivá, nicméně již po mnoho desítek let nesmírně účinná), a vše, co se děje uvnitř onoho zarámovaného prostoru, je vcelku lhostejné. Rozhodující roli totiž hraje **obsah (složení) samotného rámu (= Protokoly sionských mudrců, Talmud)**, který Židovi

umožňuje uvnitř onoho orámovaného prostoru rozehrát bezpočet dějových variant – všechny přirozeně v jeho prospěch, protože vše je řízeno a kontrolováno právě tímto rámem.

NEŽID ŽIJE ŽIVOT ŽIDA

S lehkou, avšak výstižnou nadsázkou lze zopakovat výše řečené – že Židovi totiž v podstatě už ani nezáleží na tom, co konkrétně se uvnitř onoho zarámovaného prostoru děje, poněvadž „pravidla hry“ určil právě on. On má veškerá dění pod kontrolou, nehledě na to, že tato dění jsou už jen následkem (projevem) obsahu a vlivu zmíněného rámu. Proto jedině Žid ví, co a proč se uvnitř onoho zarámovaného prostoru děje. Nežid o tom nemá ani tušení (stejně jako nemá tušení o tomto tušení), čili ve své podstatě žije virtuální život Žida, nikoli svůj vlastní. Ovšem nikoli pro sebe, ale pro Žida – chcete-li ještě výstižněji: Nežid žije život Žida, ale bez jeho kompetencí, bez jeho moci a vlivu.

(Vnitřkem onoho zarámovaného prostoru je myšleno vše, co se dnes a denně na celém světě odehrává ve všech oblastech života = de facto každodenní život každého z nás tak, jak ho běžně známe a prožíváme.)

Pro názornější pochopení si představte zarámované plátno, kdy není vůbec důležité, co, kdo a čím na zmíněné plátno maluje, ale jak pevně bude onen rám viset na zdi. I z tohoto vysvětlujícího sdělení je zřejmé, že plán Židů na absolutní ovládnutí světa je nerealizovatelný, tudíž nereálný. Nehledě na to, že hodnotu obrazu jako takového (v našem příkladu = hodnota světa) přece neurčuje prioritně kvalita rámu (to je pouze estetický doplněk), ale kvalita samotné kresby.

ŽIVOT NEŽIDA = BEZCENNÁ ČMÁRANICE

Žid, poháněn kupředu ďábelským plánem na zotročení světa, však vyšperkoval jen rám, ale do orámovaného prostoru vsadil a vsazuje už jen bezcennou čmáranici (nic jiného ani vsazovat nemůže, protože Talmud a Protokoly sionských mudrců nic jiného než zmíněnou bezcennou čmáranici vytvořit nedokáží – to je předem jasně a bez jakýchkoli diskusí dané), pro kterou však, řečeno slovy obchodníka, zajistil odbyt a ona se (ta čmáranice), světe div se – „KUPUJE!“ Kupuje ji Nežid, který tuto čmáranici výrazně spoluvytváří (na její tvorbě se ale samozřejmě podílí jinak, než si on sám myslí a rovněž toto spoluvytváření jako čmáranici nedefinuje) a podle ní a v ní také žije.

V této souvislosti se celkem logicky nabízí ještě i otázka, proč se Žid nesoustředí na kvalitu samotné kresby a proč tak lpí pouze na kvalitě onoho rámu. Odpověď je nasnadě: Žid totiž nikdy zásadně nevytvářel a nevytváří nic, co by mělo jakoukoli hodnotu, natož pak hodnotu trvalou. Žid je spekulant a parazit a tím je řečeno vše podstatné. Chcete-li ještě jinak: žádná spekulace není schopna vytvořit nic hodnotného. Právě onen rám je de facto výrazem (nástrojem, prostředkem) Židovy spekulace.

Člověk někdy až žasne nad tím, jak tato krátkozraká a primitivní strategie může být tak neskutečně efektivní a přinášet Židovi kýžené výsledky. Jak vidno – může. A může z toho důvodu, že Žid naučil spekulovat i Nežida, ovšem přirozeně s tím dovětkem, že otěže oné spekulace přitahuje a povoluje výhradně on – Žid. Nežid o tomhle pochopitelně nemá ani tušení a žije v domnění, že něco vymýšlí. Omyl!

Židovy kýžené výsledky jsou samozřejmě pouze dílčí, protože i z výše uvedeného je naprosto zřejmé, že absolutního výsledku nelze s touto strategií, která se odehrává právě na těchto principech, nikdy dosáhnout, ale přesto je to k podivu.

Ztotožníme-li se s představou (faktem!), že fungování dnešního světa je postaveno na tom, jak pevně onen zmíněný rám visí (nikoli tedy na tom, jak hodnotnou kresbu ohrani-

čuje), pak nelze než konstatovat, že žádný rám nevydrží viset na věky a tak pevně, aby (někdy i při nepatrném doteku) nemohl spadnout.

Chcete-li ještě jinak, názorněji:

Tok dění (= potok) uvnitř onoho zarámovaného prostoru (= mezi břehy) je zatím tak důsledně regulován (a hráz potoku je sice relativně, ale zatím přesto natolik pevná), že v současnosti není myslitelné, aby se onen tok dění (= potok) jakkoli vylil z břehů. A je-li voda ve zmíněném potoku čistá nebo špinavá, studená, teplá nebo zamrzlá, zda v ní plavou ryby či nikoli a pod. není vůbec důležité. Rozhodující je, že břehy (hráze) drží tok vody v mezích potřebné hladiny. Jak krátkozraké...

JEN BŮH JE VĚČNÝ

Jenže čas od času přijde povodeň... A jednou přijde povodeň tak ničivá, že voda se do svého původního koryta už nikdy nevrátí... Bezbožný svět neudrží na věky pohromadě ani ten sebepevnější (sebežidovštější) rám (hráz)... To prostě bez jakéhokoli dlouhého vysvětlování a argumentování není možné. V životě jsou věci, které je třeba přijmout jako fakt, protože jsou logicky jednoznačně zřejmé, a toto je jedna z nich.

Že je to celé nesmyslné a hlavně už nikam dál (kupředu) nesměřující a tudíž sebezničující, o tom není sporu, a k pochopení toho postačí zdravý selský rozum. Sami víte, a už jsem to před okamžikem zmínil, jak málo někdy stačí, aby se z bezejmenného potoku s vodou po kotníky stal během krátké chvíle vodní živel, pro který není ani ta sebepevnější hráz žádnou překážkou. A že pak už je onen vodní živel nekontrolovatelný a nemilosrdně ničí vše, co se mu postaví do cesty, to je v naší souvislosti rovněž příznačné. S velkou pravděpodobností hraničící téměř s jistotou totiž i budoucí skutečný (= Židem neiniciovaný) odpor Nežidů bude mít tuto nekontrolovatelnou, živelnou podobu. Bude to v nějaké podobě válka všech proti všem, a zda z ní vzejde nějaký vítěz, a pokud ano, kdo to bude, a kolik a jaké oběti si jeho vítězství (jen Bůh ví, jakou bude mít podobu) vyžádá, to se neodvážím ani odhadnout, natož tvrdit.

Židova zpupnost však tuto prostou logiku nerespektuje, cynicky ji ignoruje a velkopanšsky jí pohrdá, což se mu dříve nebo později stane osudným. A jisté je i to, že vzniklé škody budou mít pro lidstvo jako celek nedozírné následky. Bude to odplata za jeho marnotratný život.

Málokdo si uvědomuje, a opět to zdůrazňuji, že dnes je v podstatě naprosto lhostejné, kdo ta pravidla hry uvnitř onoho zarámovaného prostoru vykonává (tedy kdo maluje „obraz“) – zda Nežid nebo jakýsi druhořadý Žid. Právě proto, že ona hra je už natolik „rozjetá“ a ona pravidla jsou už natolik zažitá, že fungují ke spokojenosti jejich tvůrce bez ohledu na rasové obsazení jednotlivých hlavních a vedlejších rolí, které určují podobu našeho každodenního života. Nejdůležitější je, že rám pevně visí na zdi... Zatím... Vždyť věčný je pouze Bůh! Vše ostatní je pomíjivé.

„TADY CENOVÁ POLITIKA, JSTE ZATČENI!“

Žid vydal mezinárodní zatykač, nazvaný Cenová politika. Toto slovní spojení postupně zotročilo celý svět. Jedná se o pojem, jehož definice (podstata, souvislosti) nikdy nebyly, nejsou a Nežidovi nebudou přístupné, byť se jím zabývá neustále a neustále v domnění, že hovoří o podstatě věci. Nehovoří, a ničemu nerozumí. Pouze tlumočí fráze, které ho Žid naučil skrze svá **slova** natolik promyšleně a účinně, že je Nežid přijal za vlastní i přesto, že jsou namířeny proti němu (rozuměj proti Nežidovi).

Nežid se nikdy nedozví, proč Žid stanovil cenu toho kterého zboží nebo té které služby

(= čehokoli, co se prodává za peníze) tolik a tolik, proč směnný kurz té či oné měny (úmyslně nepoužívám výraz národní měny, protože vždy je to Židova měna) vůči měně jiné je tolik a tolik a pod. Jisté je však jedno – cena čehokoli je pro Nežida **vždy** stanovena tak, aby rozhodující část peněz (rozuměj mzdy, kterou mu Žid vyplatí – nikdo jiný než Žid mzdy nevyplácí!!) nákupem Židem oceněného zboží či služeb vrátil Židovi zpět, resp. aby právě tímto způsobem Žid držel Nežida v šachu – chcete-li v zajetí, z něhož není za předpokladu dalšího trvání tohoto bezbožného, hýřivého způsobu života ani sebemenší naděje na únik.

Žid tak činí velmi chytře. Hrstce vyvolených Nežidů a níže postavených Židů (herci, zpěváci, moderátoři – prostě tzv. celebrity) umožní relativně vysoké výdělky, kteří je rádi dávají na odiv. Ostatní Nežidé jim samozřejmě závidí a dnes a denně zkoumají možnosti, jak přijít k větším penězům. Tím se však, aniž by to tušili, dostávají do dalších a stále intenzivnějších závislostech na Židovi, čímž mu jsou zároveň více a více oddanější a více a více mu tím pádem slouží, takže kruh, ze kterého v této podobě není úniku, se uzavírá...

Jinak řečeno: chci-li z něčeho uniknout, musím k tomu projevit jakousi vůli a vědět **proč** chci odněkud (z něčeho) uniknout. Nežida se však momentálně netýká ani jedno, ani druhé. Nemá vůli a neví – ba co více: on nechce. Nechce opustit tento Židem naservírovaný pohodlný způsob života (jistěže jen pouze zdánlivě pohodlný), pro který nemusí přinášet žádné oběti.

NEJDŘÍVE BYLA SLOVA...

Pro tento účel si vytvořil Žid řadu dnes již bohužel zdomácnělých pojmů – **slov**, (daň z přidané hodnoty, spotřební daň, daň jako taková, vyrovnaný či deficitní státní rozpočet apod. – stačí si prolistovat jakýkoli slovník ekonomických pojmů a od „A“ do „Z“ budete číst jedno **židoslovo** za druhým), aby pomocí jejich abstraktního obsahu (to však Nežidovi uniká) páchal své zločiny. Nežid si ale tuto Židovu strategii již osvojil natolik, že se stal jejím ochotným a spolehlivým tlumočником, propagátorem a poslušným vykonavatelem.

Jinak řečeno – Nežid hovoří proti sobě a neví o tom. Co více si Žid může přát...

To je další učebnicový příklad toho, jak Nežid bez donucení (tedy dobrovolně) svou vlastní horlivostí a pílí pracuje na zničení sebe samého.

ZA BEZCENNÉ (PENÍZE)... BEZCENNÝ (ŽIVOT)

CENOVÁ POLITIKA – to je Židovo stěžejní slovní spojení. Za bezcenné peníze žijeme bezcenný život.

Nerad se znovu opakuji, ale vězte, že ať jakýkoli produkt či služba budou stát cokoli, vždy to pro rozhodující většinu obyvatelstva světa bude znamenat tolik, že převážnou část mzdy zase vrátí Židovi, protože to, co Nežid nutně potřebuje k životu (bydlení, jídlo, ošacení) bude vždy stát tolik, aby Nežidovi už nic nezbylo, ba co více, aby se mu peněz nedostávalo a byl nucen si u Žida půjčit na vysoký úrok a tím se stát jeho otrokem. V této souvislosti otrokem dobrovolným a ještě navíc oddaným!

Od doby, kdy materiální zajištění našeho života začala ovlivňovat jen Židem vyplácená mzda, je převážná většina obyvatelstva tohoto světa držena v šachu. Žid totiž nikdy nenechá obyčejného Nežida **normálně** v klidu žít z pouhé výplaty a nabídkami nejrůznějších půjček (dnes už i na zajištění základních potřeb) ho nutí k závislosti, nutí ho přemýšlet, jak si má zajistit existenci vlastní a své rodiny, čímž mu zároveň bere čas a sílu přemýšlet o tom, proč tomu tak je, proč za poctivou práci nedostane zaplacené tolik, aby mohl žít důstojný život (odtud pochází i tolik známé a frekventované úsloví: „Žiju od výplaty k výplatě!“).

A když k tomu připočítáme všechna ta nepotřebná nesčetná, rozmařilá materiální lákadla

a požitky, které Žid Nežidovi dnes a denně nabízí a na které mu vždy rád půjčí (tedy vše nad rámec základních životních potřeb), kruh se uzavírá, protože Nežid tyto požitky konzumuje samozřejmě už na dluh.

On (Nežid) je ale **chce – musí mít**, protože Žid ho přesvědčil o tom, že bez nadstandardních (= zbytečných) požitků je jeho život bezcenný, nemoderní, zaostalý, nepotřebný, nesignifikantní atd. ... opět jsme u slov – u **židoslov!**

Protože Nežid přijal zmíněná „pravidla hry“ za vlastní a ochotně sebou nechá manipulovat tak, jak se Židovi zlíbí (přirozeně si to ale neuvědomuje), nemůže se divit tomu obrovskému nánosu marasmu, skrze který se dnes a denně brodí, aniž by si to však uvědomoval. Čistě teoreticky vzato – i kdyby si Nežid toto všechno „nakrásně“ uvědomil v celém rozsahu a v celé své podstatě, jeho život by se v ten moment zhroutil, což je logické a přirozené.

Nežid sice onen marasmus „nějak“ registruje, ovšem příčiny a cíle jeho vzniku definuje naprosto scestně, protože je v převážné míře definuje pouze na základě dění **uvnitř** onoho rámu (**tedy bez znalosti obsahu-složení rámu samotného**), – **rámu**, jehož identifikace představuje pro Nežidovo duchovno nezdolatelnou překážku zejména proto, že ho (ten rám) za překážku nepovažuje, protože o jeho existenci, natož pak o smyslu, nemá ani tušení.

A i kdyby se třeba aspoň nějaký náznak tohoto tušení objevil, Žid pro tento případ nainstaloval Nežidovi jednu „kouzelnou“ formuli: Nežidé totiž v této souvislosti velmi často říkají: „Já tyhle konspirační teorie odmítám, nemám je rád, nevěřím jim, tohle přece není možné a pod.“ – opět jen slova, opět **židoslova!**

NIC NEDÁVÁ SMYSL, NATOŽ SMYSL VĚČNÝ

Židovský rám je vlastně v přeneseném slova smyslu **vládcem světa**, resp. skrze tento rám chce Žid ovládat svět. A proč hovořím o tom, že tato představa je nesmyslná až paranoidní? Protože dění uvnitř onoho rámem ohraničeného prostoru nedává žádný **věčný smysl** (je to již zmíněná čmáranice), nic z toho nevytváří věčné hodnoty. A samo sebe, jsouce založeno na bezobsažných slovech (je bez vnitřních pravidel, tudíž chaotické), dovede dříve či později k záhubě, nemůže tedy Žid nikdy dosáhnout úplné nadvlády nad světem.

NEŽID HRAJE S KARTOU ŽIDA, ALE TRUMFY NEDRŽÍ

Nežid vždy vášnive diskutuje o všem, co mu Žid k debatě předkládá (politika jako taková – levice, pravice a další podobné nesmysly, volby, různé aféry politiků, herců, zdražování všeho možného, kurzy měn) hlavně proto, aby neměl čas zamýšlet se nad skutečnými problémy – dosadit si sem můžete opravdu cokoli, protože výjimky dnes už de facto neexistují.

Nežid pak nabývá přesvědčení, že v oněch diskusích hovoří o něčem významném a vlivném – o něčem, co reálně opravdu existuje, co zásadně určuje jeho přítomnost a předurčuje jeho budoucnost, a že „když příští volby vyhraje ta či ona strana, a premiérem nebo prezidentem bude ten či onen politik, bude určitě lépe, a lépe bude jistě i po té, co na světových trzích zlevní ropa, zlato, plyn a pod.“ (Dosadit lze opět cokoli.) Z tohoto falzifikovaného života opravdu mrazí v zádech...

ŽID K NEŽIDOVÍ: „SVOBODNĚ SE ROZHODNI, JAK MNĚ BUDEŠ SLOUŽIT!“

V takto předurčeném a rozehraném ději pak Žid nechá Nežida takřka bez povšimnutí do slova „plácát“, protože je úplně jedno, jak se Nežid v této „nalinkované“ roli zachová, protože doslova všechny projevy jeho chování jsou k Židovu prospěchu, jelikož jsou jedno-

značně dané předem (= Žid ví, jaké výsledky mu přinesou a Nežidovi dal možnost „svobodně“ se rozhodnout, jak tento úkol splnit – chcete-li jinak: **význam dnes tolik frekventovaného slova svoboda spočívá zásadně v tom, že Žid dovolil Nežidovi, aby se svobodně rozhodl – resp. aby si svobodně vybral, jakými způsoby mu bude sloužit**). Nežid to však považuje za skutečný projev svobody, tedy svobody, o níž si rozhoduje sám.

Nežid je v podstatě taková žárovka v moci Žida. Ta se také nerozsvítí sama od sebe, ale jen když zapneme vypínač. A právě takhle si Žid bliká s Nežidem. Nepotřebuje ho, nezapne ho – potřebuje ho, zapne si ho – chce, aby mu Nežid zablíkal, tak si chvíli „zacvaká“ s vypínačem... A Nežid se zachová stejně jako ta žárovka – na pokyn Židova vypínače se rozzáří a bude mu svítit podle potřeby. No, a když praskne, tak ho Žid jen vymění za jiného Nežida.

Žid má totiž roli Nežida zcela pod kontrolou, a to je rozhodující. Jestliže Nežid udělá krok doprava či doleva nebo dozadu nebo se třeba postaví na hlavu (jak je vám libo), nečiní tak svobodně o své vůli (jak si naivně myslí), ale programově na pokyn Žida, mylně se domnívaje, jak je mu v té demokracii a humanismu dobře, že si může dělat, co chce a kdy chce.

Nežid všechny své rozmluvy samozřejmě vede pomocí židoslov, která nemají žádný vlivný obsah a existují pouze formálně. Nicméně právě jejich formální existence (= shluk písmen) je pro Žida zásadní zbraní k ovládnutí nežidovských národů.

Žid, hnán kupředu odvěkou d'ábelskou posedlostí po absolutním ovládnutí světa, ovládá lidstvo skrze pouhá slova! Odsvěcená slova!

Vše ostatní je už „pouhým“ produktem nadvlády židoslov. Oním „ostatním“ je skutečně myšleno cokoli, co Žid v danou chvíli považuje za potřebné uskutečnit a vyvolat (válka, občanské nepokoje, zdražení, finanční krize, rasové nepokoje, předčasné volby, pády jednotlivých vlád, kurzovní pohyby měn, pády a vzestupy na burzách... a doplňovat bychom mohli téměř do nekonečna).

Toto považuji za zásadní sdělení!

Ze samé podstaty a prvotně (prvoplánově) to nejsou ani peníze, ani média, ani zákony či reklama, ani cokoli dalšího, co by se jaksí samo nabízelo (korupce, zbrojní průmysl, uměle vyvolávané válečné konflikty, občanské nepokoje, hospodářské a finanční krize, obchod s drogami a léky, uměle vyráběné a následně infiltrované nemoci apod.), ale jsou to slova!

Když jsem už zmínil peníze – dovolím si jednu zásadní poznámku:

ŽID CHCE MOC A VLIV, NIKOLI PENÍZE

Považuji za velký omyl domnívat se, že právě ony, tedy peníze, jsou hlavním cílem Židova snažení. Rozhodně tomu tak není! Žid sám pro sebe peníze totiž vůbec nepotřebuje. On velmi dobře ví, že mají hodnotu pouze onoho kousku papíru či kovu, z nichž jsou vyrobeny. Ostatně, vždyť tuto bezcennost jim přisoudil on sám – on, syn d'ábla – Žid.

Žid chce ovládnout svět, nikoli hromadit bezcenné peníze, které navíc v průběhu času natolik zdevalvoval, že jejich množství v oběhu je dnes otázkou výrobní kapacity té či oné tiskárny a nikoli odrazem reálných nároků a reálného stavu (reálné poptávky a potřeby) toho či onoho „národního“ hospodářství, resp. té či oné státní ekonomiky.

ZÁVISLOST NEŽIDA NA PENĚZÍCH? ABSOLUTNÍ!

Žid využívá peněz jako nástroj k manipulaci a ovládnutí Nežida. Žid přesvědčil Nežida, že výhradně peníze určují kvalitu jeho života, a proto nastavil takový model, který činí život Nežida na židovských penězích absolutně závislý. O tom jsem se již zmiňoval v předcházejících částech tohoto pojednání.

Dále je nutné zdůraznit, že Žid si dnes může dovolit téměř vše právě proto, že dal světu peníze a především, že svět tyto peníze přijal jako základní a jediný prostředek k sebeuspokojování („téměř vše“ s důrazem na „téměř“ uvádím proto, že výjimkou je individuální odpor jedinců – jakéhokoli organizovaného odporu Nežidů už nejsou schopni). Od momentu, kdy výše zmíněná situace nastala, už totiž skutečně nebylo nutné, aby peníze samy o sobě měly vyšší hodnotu než pouze výrobní – resp. aby jejich množství v oběhu bylo něčím regulováno.

Z toho plyne následující závěr:

Jestliže svět je ovládán a řízen výhradně prostřednictvím peněz, o jejichž výrobě a distribuci rozhoduje pouze a jedině Žid, pak je naprosto lhostejné, co se kdekoli ve světě děje, protože vše, co děje, děje se jen z vůle fiktivních peněz, jejichž jediným majitelem je Žid, resp. jejichž umělou hodnotu stanovuje Žid a skrze tuto umělou hodnotu ovládá naše životy – ovládá svět (= určuje cenu Nežidova života prostřednictvím cen naprosto všeho – zboží, bydlení, zdravotní péče, léků pohonných hmot a pod.).

V této souvislosti a na dokreslení si neodpustím jednu drobnou poznámku, a sice jak Žid mistrně manipuluje s vědomím Nežida v souvislosti se slevami (máme zde další významné židoslovo) nejrůznějšího zboží:

Výrobní hodnota toho kterého zboží je 10, Žid stanoví jeho prodejní cenu na 100, pak tuto cenu zdrazí na 150, aby vzápětí s velkou slávou přispěchal se slevou na 130 (nikoli na 90 oproti původní ceně) a oněch 130, které Žid prezentuje jako slevu, je ve skutečnosti zdražení oproti původní ceně (100) o 30. A Nežid pak na zdražení, které mu Žid vnutil jako slevu, ještě stojí v obchodech dlouhé fronty...

Nejsou to však peníze jako takové (tedy papírové a kovové předměty), jejichž hodnota de facto ani de iure neexistuje (pokud odhlédneme od vlastních výrobních nákladů), ale výhradně samo slovo „peníze“, které bezcenné kousky papírků povýšilo na vládce světa. Celý svět je dnes de facto v zajetí čísel. Chce-li Žid vyvolat krizi, sdělí světu tzv. záporná čísla ve všech k tomu náležitých ukazatelích (kurzy měn, ceny ropy, bilance státních rozpočtů...), a opačně – chce-li Žid vzbudit u Nežidů rádobu prosperity, z čísel záporných (negativních) učiní bez problémů ze dne na den čísla kladná (pozitivní).

RÉTORICKÁ STRATEGIE V REŽII ŽIDA

Žid musel nejdříve vymyslet nová slova (rétorickou strategii), orámovat je potřebným obsahem a teprve po té mohl začít prostřednictvím médií (právě skrze onu rétorickou strategii), zákonů (pomocí židoslov vzbudit zdání, že právo je na straně občana – proto zřídil různé tzv. instituty lidských práv, výhradně však chránící zájmy Žida, aby zlegalizoval své zločiny), peněz (korupce, vydírání, nátlak) a reklamy (= propagace svých zájmů co by velmi účinného způsobu, jak Nežidovi odebrat zpět mrzký peníz, který mu Žid na chvíli „půjčil“ ve formě mzdy) uskutečňovat svůj neuskutečnitelný plán: ovládnout svět – pomocí válek, míru, finančních a hospodářských krizí, ekonomického a hospodářského růstu, instalací a zase naopak likvidací nejrůznějších politických režimů atd., atd. ...

SVĚT SE VYVÍJÍ KE ZKÁZE

Doslova brutální expanze této rétorické strategie způsobila, že lidstvo už dávno překročilo ještě snesitelnou a tudíž neškodnou (ale už vůbec ne prospěšnou) mez svého vývoje!

Jako příklad uvedu „obyčejné“ teplo. Odvěkým, přirozeným zdrojem tepla je oheň. Dnes lidé využívají především elektrické a plynové vytápění. Mnozí z vás samozřejmě namítnou, že vývoj nelze zastavit, že přece ve 21. století nebudou jednotlivé domácnosti topit v kam-

nech atd. Ano, jenže... Osobně se domnívám, že vývoj nelze především překročit. K tomu už však bohužel došlo, a proto se z lidí stala bezduchá monstra, která dobrovolně pracují na vlastní zkáze! Na konci této cesty už bohužel žádné světlo nesvítí, tam je hluboká propast a pád do ní je pro celý svět neodvratný.

OD ŽIDOSLOV SE ODVÍJÍ VŠE PODSTATNÉ

Ano – média, zákony a peníze jako nástroj korupce, to jsou vedle oněch SLOV jako takových a samozřejmě ve spojení s nimi tři nejdůležitější nástroje, které Žid používá při cílené manipulaci s Nežidy. Všechno ostatní jsou už jen pouhé mechanismy, kterým zkorumpování a židovskými médii ovládaní Nežidé ochotně slouží v domnění, že oni (Nežidé) sami na něco přišli, že sami něco objevili, že sami něco ovládají, o něčem rozhodují, a které (ty mechanismy) si Žid nasazuje podle aktuální potřeby.

Žid dnes a denně zahlcuje celý svět nekonečným množstvím svých slov, která na nás útočí skrze tištěná a elektronická média (internet) a televizní, rozhlasovou, knižní, divadelní a filmovou produkci. (Markantní to bylo např. v průběhu příprav pohřbu Václava Havla i pohřbu samotného. Taková slovní masáž skrze výrazy a pojmy bez jakéhokoli skutečného obsahu – to byla přímo učebnicová ukázka mistrné židovské rétoriky.)

Prostor pro prezentaci jiných slov než oněch židovských je minimální a prezentace samotná nesmírně obtížná, nebezpečná a pro autory většinou přináší kruté a trvalé následky. Nehledě na to, že právě tito autoři a jejich slova stále častěji zůstávají nepochopeni, protože vlastně – s mírnou nadsázkou řečeno – kvapem ubývá těch, které by slova zmíněných autorů nějak oslovila.

Vedle peněz a médií nesmíme zapomenout ani na třetí nesmírně důležitý nástroj, kterým je **zákonodárství**, tedy zákony jako takové. Žid je naprosto precizně formuluje tak, aby každý zákon, každý paragraf, každý odstavec či písmeno byly nesrozumitelné a vždy umožňovaly více než jeden výklad (nastane-li tato situace, zákon okamžitě ztrácí své základní poslání – chránit spravedlnost, chránit poctivého občana, kulturní a historické dědictví, odkazy předků, státní a národní zájmy, státní a národní suverenitu a pod.).

Právě v tento moment se totiž celé zákonodárství začne chovat přesně podle potřeb Žida, tzn. že ve společnosti vytváří zmatek, chaos, nejistotu, strach, napětí, pocit marnosti, nedůvěru, podezírání, prostor pro manipulaci, korupci, vydírání atd. – tedy chová se přesně opačně, jak by se chovat mělo, pokud by zákony nesledovaly zjištěné globální cíle. Židovské cíle.

A co jsou ve své podstatě zákony?

Slova, slova a zase jen slova.

Židova slova! Židoslova!

ŠKOLSTVÍ – VÝKLADNÍ SKŘÍŇ ŽIDOSLOV

Jak jsem již výše zdůraznil, Žid musel nejdříve „vyrobit“ způsob komunikace tak, aby byl nejen akceptovatelný, ale aby ho Nežidé přijali za svůj, ba co více – aby ho v konkrétní praxi sami vlastní neprozíravostí, samolibostí a touhou po bezcenném a krátkodobém (propůjčeném) vyniknutí ještě zdokonalovali, aby mu bezmezně sloužili. A v ten moment, kdy se tak stalo, bylo pak už možné téměř cokoli, resp. Žid mohl ovládat své nežidovské loutky podle libosti.

Stejná strategie samozřejmě funguje i v celém systému tzv. vzdělávání. Proto dnes školství produkuje naprogramované roboty, které pak v praxi už v podstatě bez jakýchkoli výraznějších zásahů, úprav a instrukcí dobrovolně a oddaně slouží Židovi, protože k tomuto poslání byly během studií cíleně vychovávány. Školství je doslova a bez přehánění výkladní

skříní židoslov!

Žid totiž programově, tedy výhradně ve svůj prospěch, vytvořil v dějinách lidstva naprosto ojedinělý a svým rozsahem megalomanský slovník zcela nesmyslných, avšak nesmírně účinných pojmů se záluďným obsahem, jimiž mistrně manipuluje a které postupem času a přímo úměrně k odklonu lidstva od Boha natolik v demoralizovaném světě zakořenily, že dnes jsou de facto a bohužel **jedinými** výrazovými prostředky našeho verbálního dorozumívání.

ŽIDOSLOVA A JEJICH DĚLENÍ

Židovské prostředky verbální komunikace (= židoslova) lze rozdělit do třech základních skupin:

Toto dělení však uvádím jen pro snadnější pochopení daných souvislostí, a je pouze orientační a samozřejmě neúplné. Nějaké výraznější vymezení není ostatně v tomto kontextu ani cílem tohoto pojednání, které i přesto považuji za zásadní. Uvedená slova slouží jen jako příklad, a také jejich rozdělení do níže uvedených skupin nemá jednoznačně daná kritéria (ono rozdělení přirozeně nabízí mnohem více variant, nehledě na to, že každá tato varianta vždy bude mít svůj význam a smysl. Pro naše účely a zejména pro uvědomění si toho nejdůležitějšího, čím Žid ovládá Nežidy, je však naprosto dostačující!).

1. nová slova, která Žid vytvořil a jejichž abstraktně-zlovolný obsah uzpůsobil svým cílům a potřebám – několik příkladů:

(Tato skupina obsahuje stovky, možná tisíce slov, namátkou uvedu např.: politika, názvy všech tzv. politických režimů a tzv. vědních disciplín – filosofie, politologie, sociologie, psychologie..., a dále demokracie, humanismus, ideologie, lidská práva, diktatura, revoluce, antisemitismus, volnost, rasismus, kauza, aféra, koalice, volby, předvolební kampaň, reklama i bezpočet pojmů z oblastí, které jsou Židovi nejvlastnější, tzn. z oblasti ekonomické, finanční a hospodářské – některé z nich uvádím na jiném místě tohoto pojednání).

2. ustálená slova, jejichž původní obsah však Žid doslova znásilnil, protože vnímání jejich historického významu by pro něho představovalo reálné nebezpečí a ohrožení vlastních cílů a potřeb – několik příkladů:

(Zde bych zmínil zejména následující slova: **svoboda, zodpovědnost, rovnost, nezávislost, kolaborace a holocaust**).

Svoboda je od nepaměti vlastní každému lidskému jedinci. Každý člověk je však svobodný jedině ve smyslu volby svých rozhodnutí (a jedině v této souvislosti je člověk nezávislý). A za následná konání pod vlivem oněch rozhodnutí nese v průběhu svého života **zodpovědnost** – zodpovědnost před sebou samým, před svou rodinou, svými blízkými, před Bohem.

Takto svobodného (nezávislého) a takto zodpovědného jedince však Žid v žádném případě nepotřebuje; proto znásilnil historický význam těchto slov. Učinil z nich fiktivní a zruďné pojmy, které se užívají v souvislosti s pády různých politických režimů i instalací jiných, a jejich obsahové teritorium rozšířil např. o svobodu projevu, svobodu tisku, svobodu náboženského vyznání, svobodu myšlení a dokonce i o svobodu podnikání, známe ale i nezávislá média, nezávislé iniciativy, hnutí a mnoho dalších podobných nesmyslů, které spoluvytvářejí tragikomický obraz dnešního světa ve všech jeho podobách.

Pokud se týká slova **zodpovědnost** – tu má mít Nežid pouze jedinou: vůči Židovi. Sice se často jedná o zodpovědnost nevědomou, kterou otupělý Nežid „vykonává“ dnes už jaksí samo sebou, byv totálně zmanipulován a ovládnut právě oněmi židoslovy, nicméně vzhledem k fatálním následkům neexistuje pro Nežidovo chování naprosto žádná přijatelná omluva.

(Skoro by se chtělo říct, že v tomto případě jako snad v žádném jiném neplatí, že nevědomost hříchu nečiní, protože dobrovolně zradit víru v Boha za rozmařilý život naplňovaný nejrůznějšími a většinou nepotřebnými a v řadě případů vulgárními a obscénními materiálními požitky je neodpustitelný hřích).

Podobným způsobem Žid vykládá Nežidovi také význam slova **rovnost**. Všichni Nežidé si mají být rovni (říkejme tomu třeba diktatura rovnosti či povinnost rovnosti) v poslušnosti a oddanosti Židovi tím, že mu budou bezmezně sloužit – tedy ve smyslu skládání účtů, tedy oné zodpovědnosti.

(Konec konců i samotný Talmud staví Nežidy do jedné řady, resp. činí je mezi sebou rovnými ve smyslu vulgarit, kterými je zde Žid častuje: gójský dobytek, gójská prasata a pod.).

Právě v tomto bodě dosahuje Židovo rouhání vůči Bohu absolutního vrcholu, protože existuje pouze jeden výklad slova rovnost, a to rovnost všech lidí před Bohem.

Jak jsem již zmínil, Žid se pasoval do role posledního soudce, čímž si zákonitě předurčil svůj hrozný konec, který samozřejmě může mít řadu různých podob a projevů.

Dalším slovem v této skupině je např. **kolaborace**. Tady si dal Žid obzvláště záležet. Na jedné straně vyžaduje, aby se Nežidé vzdali všech historicky daných mravních hodnot a kolaborovali výhradně s ním, na straně druhé však musí tento svůj požadavek mistrně maskovat. Dlužno poznamenat, že se mu tuto manipulaci podařilo dovést téměř k dokonalosti.

Se Židem totiž kolaboruje každý z nás už jen tím, že pracuje, aby se uživil – (strašné, ale skutečné!). Jinak řečeno – ať Nežid pracuje kdekoli, vždy pracuje pro Žida (to je třeba vzít na vědomí) – vždy pro něho vytváří hodnoty, které x-násobně převyšují výši odměny, kterou Nežid za tvorbu oněch hodnot od Žida dostane.

V praxi to vypadá následovně:

Žid (nikdy nikdo jiný) dá Nežidovi peníze za odvedenou práci. Tyto peníze však Žid Nežidovi okamžitě zabaví v průběhu zajišťování základních životních potřeb (bydlení, jídlo, oblečení...), jejichž výši Žid stanovil tak, aby ony peníze (plat) Nežidovi nestačily a musel se u židovských bank zadlužovat. O tom jsem se ale už zmiňoval v předcházející části tohoto pojednání.

Ve zkratce řečeno:

Peníze Nežida (plat) na trase zpětného návratu k Židovi – náš každodenní život.

Taková je realita bez ohledu na to, zda s ní někdo souhlasí či nikoli.

Slovo **kolaborace** má však více praktických dopadů. V uvedených souvislostech logicky muselo v minulosti docházet k obrovským lidským tragédiím, kdy např. vojáci pokládali své životy za falešné ideály, kterým bytostně věřili. Ona tragédie spočívá zejména v tom, že to byli nesmírně stateční a čestní muži, které parazitující židovská hyena brutálně a cynicky zneužila.

Vždyť s Židem nevědomě kolaborovali např. i naši letci v Anglii, vojáci na Východě – prostě všichni, protože to byla Židova válka (ostatně jako všechny válečné konflikty v dějinách – světové i lokální), do níž Žid vehnal Nežidy jako dobytek na jatka a kterým, opět skrze slova, vnuknul myšlenku, že bojují na té správné straně a za tu správnou věc. Chápu, že je to kruté konstatování, ale realita je právě taková.

S Židem kolaborují všichni. Je sice pravda, že míra oné kolaborace bývá různá, ovšem v konečném důsledku není její rozsah podstatný, protože tato kolaborace je permanentní, tedy každodenní a v konečném důsledku právě a výhradně ona (ta kolaborace) umožňuje Židovi jeho „všeobjímající“ rozpínavost.

3. ustálená slova, která se Žid usilovně snaží vymazat z lidského povědomí a uvést je v zapomnění – několik příkladů:

Skromnost

Skromnost ve všech projevech lidského myšlení a konání – to kdysi byla jedna z největších zbraní proti Židovi a jeho celosvětové strategii „zlatého telete“. Materiální požitky, které Žid Nežidovi postupně servíroval, však učinily z lidské skromnosti terč posměchu – chtěli-li pro snazší pochopení: jsi skromný = jsi hloupý.

Slušnost

„Obyčejná“ lidská slušnost se dnes nenosí. Nežid však musí být slušný k Židovi, zejména k jeho šestimilionovému utrpení – k holocaustu. V tomto kontextu se jakýkoli projev (náznak projevu) neslušnosti tvrdě trestá. To je jediný projev neslušnosti, který Žid za žádných okolností nestrpí! Všechny ostatní projevy neslušnosti naopak horlivě projevuje (vraždy, podvody, krádeže, nevěry a pod.).

Askeze

Kdyby se Nežid vzdal světských požitků a vedl tedy asketický život, Žid by ztratil jeden ze svých nejdůležitějších nástrojů k jeho ovládnutí – zahrnout ho materiálními požitky, které mu propůjčuje na dluh a skrze které ho takto drží v zajetí zlatého telete.

Pokora před tajemnem

V našem životě existuje mnoho odkazů našich předků (ale třeba i přírodních úkazů), které by měly zůstat lidskému poznání navěky nedotknuty. Člověk to ale přesto nerespektuje a porušuje veškeré Boží příkazy a zákonitosti ve snaze o absolutní ovládnutí všech tajemství tohoto světa. Otevírají se hroby mrtvých, slavní mrtví se exhumují a pod. Z přirozené touhy po poznání, která je člověku samozřejmě vlastní, se však v průběhu uplynulých staletí stal židovský byznys, jenž brutálně znásilňuje vše, co člověk nemá právo poznat. Člověk se pasoval na pána tvorstva, a tím už dopředu prohrál to své utkání, aniž by rozhodčí vůbec zapískal konec...

Radost

Člověk se už zapomněl radovat z každodenních „maličkostí“ – ze slunce, z rozkvetlého stromu, z nádherně barevného jablka, z narozeného dítěte, z lásky a všechnu tuto energii přenesl k výši nahromaděných materiálních statků.

Vztah ke skutečným hodnotám

Člověk dnes vyznává jen povrchní hodnoty: peníze, moc, slávu – a jedinou skutečnou hodnotou – vírou v Boha, pohrdá. Považuje ji za nemoderní, zastaralou, za přežitek, za cosi, co do jeho tzv. moderní civilizace už nepatří a pod.

Stud

Člověk se nestydí za to, že krade, ale stydí se za to, že krade málo, protože pořád nemá tolik peněz jako jeho soused. Dnešní člověk se v podstatě už nestydí vůbec za nic, všechna zvěrstva, která dnes a denně páchá, mu připadají naprosto samozřejmá.

Snění

Dnešní člověk už neumí snít. Snít o něčem, po čem vlastně ani netoužím, aby se uskutečnilo – snít o něčem, co nemá materiální, tedy hmatatelnou podstatu. Prostě umět si prožít ten nádherný pocit – zasnít se.

a především:

Povinnost

Tedy dostát svým povinnostem vůči Bohu, sobě samému, vůči rodině, vůči svým potomkům, vůči odkazům předků, vůči všemu, co přináší každodenní život. Žid samozřejmě, jak jinak než cíleně, vymazal podstatu tohoto slova z povědomí Nežidů. Žid sice předepsal Nežidovi povinnost, aby mu sloužil, ale takto pojatou povinnost samozřejmě nedeklaruje veřejně.

Ba právě naopak:

Žid daroval Nežidovi doslova nepřehledné množství všech možných i nemožných práv,

kterých se Nežid sice nikdy nedomůže (Žid mu veškerá skutečná práva odepřel), ovšem neznaje podstatu této taktiky, usiluje o ně tak vehementně, že plnění těch skutečných povinností považuje za neakceptovatelný zásah do svých osobních práv (plnění těch skutečných povinností totiž logicky vyžaduje úsilí, sebeodříkání, často i bolest a utrpení a v tom nejvyšším bodě položení vlastního života), v čemž ho Žid velice rád a intenzivně podporuje a ... kruh se uzavírá.

V každém lidském uskupení musí být povinnosti a práva v rovnováze, podle mého názoru by však povinnosti měly být právům nadřazeny. Pouze za tohoto předpokladu bude žít jakákoli lidská společnost život v souladu s Božími příkázáními.

Jednoduchý příklad, resp. potvrzení právě řečeného:

Když dnes budete požadovat po Nežidovi, aby se v životě řídil Božím Desaterem, odpoví vám, že on má právo dělat si co chce, kdy chce a jak chce. A kruh se opět uzavírá...

NEJENŽE SI NEMÁME CO ŘÍCI, MY UŽ ANI NEMÁME ČÍM

Výhradně v duchu židoslov „mluví rodiče s dětmi, učitelé s žáky a studenty ve školách, zaměstnavatelé se zaměstnanci, ale i „obyčejní“ lidé navzájem při běžných hovorech. Jeden druhého sice nevnímá (neposlouchá), resp. nerozumí si mezi sebou, protože si rozumět ani nemohou, ale oni sami z těchto monologů mají pocit naprostého uspokojení. A pokud bychom si chtěli říct něco opravdu hodnotného, obávám se, že bychom pro to už jen stěží hledali slova.

V této souvislosti snad ještě stojí za zmínku, že dnes tak časté „skákání do řeči“ vlastně ani není projevem neslušného chování, ale důsledkem užívání nesrozumitelného slovníku. Když totiž nikdo nerozumí ničemu, ale neví o tom, pak je velmi snadné sklouznout k přesvědčení, že rozumím všemu nejlépe a vyjádření toho druhého už nepotřebuji naslouchat.

*Jen chytrý člověk mlčí, protože ví. Hodně mluví ten, který si pouze myslí, že ví – tedy neví nic. Touto ďábelskou strategií dosáhl Žid svého: podle vlastních pravidel zaměstnal Nežida mluvením na **plný úvazek**, čímž mu velmi důsledně zabraňuje v tom, aby přemýšlel po svém.*

Žid se totiž nebojí ničeho jiného tak vehementně, a nic jiného ho nemůže ohrozit tak zásadně a bolestně, jako samostatně přemýšlející a přemýšlivý Nežid – tedy Nežid, nad jehož myšlenkovými pochody ztratil kontrolu – Nežid, který žije svůj život v oddanosti Bohu. Nežid však zaprodal víru v Boha lákavým židoslovům, resp. vidině snadného nabytí materiálních požitků, které mu rádoby usnadňují život. Bez ohledu na následky.

NEŽID SE UPSAL ĎÁBLU

Neodvratná zkáza této civilizace (její podobu lze tušit, nikoli přesně definovat – není to však důležité) nastane právě proto, že Nežid přestal sloužit Bohu a začal sloužit Židovi – tedy služebníku ďábla, a že Žid se za nečinného přihlížení (častěji však za vydatné pomoci) Nežidů pasoval do role posledního soudce.

V této podobě dosáhlo rouhání proti Bohu samotného vrcholu a předurčilo zkázu světa v té podobě, v jaké existuje dnes.

Ti nejlepší z Nežidů, kteří tzv. „pochopili nepochopitelné“, kteří tzv. pochopili „prázdná slova“, jsou pravidelně odměňováni vysokoškolskými diplomy a předurčení k tomu (aniž by si to sami uvědomovali), aby jako „náležitě vzdělaní vyslanci“ s titulem stejně prázdným, jako bylo celé jejich studium pod kuratelou židovských děkanátů a rektorátů, pokračovali v šíření oněch nesmyslných pojmů ze všech oblastí a odvětví pozemského bytí. A přesně v tomto duchu se odvíjí život dnešních „vzdělavců“.

A přitom stačilo tak málo: že Žid cíleně přesvědčil Nežida o jeho vlastní důležitosti, o důležitosti jeho postavení a vlivu ve společnosti, o reálnosti jeho nereálné moci, o snadném dosažení tohoto všeho a pod. Takto zpacifikovaný Nežid je pak samozřejmě pokorný a oddaný, poněvadž jakákoli odchylka od předem stanoveného scénáře by pro něho okamžitě znamenala ztrátu židovských prebend. A protože toto propůjčené pohodlí se línému a vůle zbavenému Nežidovi nechce opustit, kruh se znovu uzavírá...

Konkrétněji a lépe řečeno:

Žid zaplatil Nežidovi přesně ten pocit jeho vlastní důležitosti, který potřebuje k dosažení svých cílů. Ovšem falešná víra v sebe sama je zhoubná, je zničující, což Žid velmi dobře ví, a proto ji podporuje všemi možnými způsoby (penězi, tzv. společenským postavením, různými tzv. prestižními oceněními, bezpočtem nejrozmanitějších odměn, soutěží, cen, titulů, anket a pod.) – tedy opět slovy, která však samozřejmě nevyzdvihují a neoceňují Nežidovy profesní a morální hodnoty, ale takto odměňují jeho dosavadní oddanost a zároveň si kupují jeho poslušnost a závislost do budoucna.

Žid musel naučit Nežida uvažovat v intencích svých pojmů. Tím ho vlastně nenásilně zapojil do horlivého uskutečňování vlastních plánů. Více méně by se s trochou nadsázky dalo konstatovat, že Židův plán na ovládnutí světa vlastně realizuje více Nežid než sám Žid. Ano, vždyť Nežid právě svou horlivostí kryje Židovy skutečné cíle.

V této souvislosti mě napadá (samozřejmě povrchně a výhradně na „první pohled“), že dnešní svět „díky“ Židovi vlastně nemá žádné problémy. Vždyť krytí jakýchkoli finančních ztrát v jakékoli souvislosti (krachem na burze počínaje přes bankrot firmy až po obyčejné manko v malém obchodě) znamená v reálu vždy jen přesun Židových bezcenných peněz z jedné jeho hromady na druhou. Tím chci říci, že ve skutečnosti žádné bankroty, krachy a další podobné nesmysly neexistují – že je to hra (sice krutá hra, ale stále jen hra), která udržuje v poslušnosti a pod kontrolou nežidovské obyvatelstvo.

Hned uvedu příklad:

Firma dostane obrovskou pokutu (např. za znečištění životního prostředí – to je dnes hodně užívané). Co to znamená ve skutečnosti? Že z židovského konta té dané firmy je pokuta jen odeslána na jiné židovské konto.

A tak je to se vším, stačí jen dosazovat konkrétní příklady. Výroba umělých problémů na základě již mnohokrát zmíněné propracované komunikační strategie, které zakrývají problémy skutečné – to je jedna z hlavních Židových činností.

SOUČASNOST BEZ BUDOUCNOSTI

Vlastní nezodpovědností spoluvytváříme dějiny, o které nelze opřít budoucnost – to je obrovská tragédie. Jako kdybyste zasadili brambory bez klíčků. Nejenže nové z nich nevyrostou, ony navíc postupem času v zemi shnijou. A tak je to i s naší budoucností.

Žid nás zaplavil miliony slov a vytvořil nám židodějiny, které ubíjejí naši identitu. Pokud za posledních několik století vůbec nějaké dějiny máme, jsou to dějiny sluhů, dějiny ponížení, dějiny prospěchářství, ovšem hlavně... DĚJINY BEZBOŽNOSTI, ZBABĚLOSTI, BARBARSTVÍ A ZRADY!

V tomto kontextu opět narážíme na již zmiňované velmi důležité slovo, které je historicky nesmírně frekventované – slovo kolaborace. Žid většinou právě pomocí tohoto slova vyvolává napětí ve společnosti a nezřídka rozdmýchává sociální nepokoje a ozbrojené i válečné konflikty. Obecně řečeno:

Žid z kolaborace obviňuje kohokoli s kýmkoli – vždy podle toho, do jaké části terče potřebuje zamířit. Přitom pro nežidovský svět existuje, jak jsem již uvedl, pouze jeden jediný správný výklad slova kolaborace = kolaborace s Židem = kolaborace s ďáblem.

S nikým jiným totiž kolaborovat ani nelze, protože vždy se bude jednat o kolobraci s Židem – např.: kolaborace s nacisty de facto = kolaborace s Židem, kolaborace s komunisty de facto = kolaborace s Židem atd. – lze dosadit libovolně v podstatě kohokoli-cokoli.

Vzniku jakékoli Židy iniciované události (války, hospodářské krize, lokální válečné konflikty, nepokoje a pod.) vždy předcházela a předchází promyšlená komunikační strategie.

Jeden příklad za všechny:

Žid by nikdy nemohl rozpoutat 2. světovou válku, kdyby události nepředcházela konkrétně cílená komunikační strategie. Zjednodušeně, ale vcelku výstižně lze říci, že tuto válku rozpoutala verbální komunikace, kterou Žid vložil do úst své vybrané loutce, svému Hitlerovi a svému „národním“ obětnímu beránku – Německu, které potřeboval po nedostačujícím úderu v 1. světové válce srazit už konečně a jednou provždy na kolena.

Jinak řečeno – teprve poté, co většina zainteresované Evropy přijala zmíněnou komunikaci za své (kladně i záporně), mohly vstoupit do hry zbraně, chcete-li válečný konflikt.

A jaké byly následky takto a této přijaté komunikace? Třeba i takové, že naši letci v Anglii věřili tomu, že bojovat za anglický trůn (bohužel židozедnářský) je správné, a že stejně tak správné je bojovat proti nacistickému Německu – přesně v duchu Židem stanovené komunikační strategie.

Ve skutečnosti však bojovali za židovské zájmy: za nové rozdělení Evropy, které posléze umožnilo vznik státu Izrael a následně židovskou tyranii arabského světa, za likvidaci vůdčích mocností protižidovské Eurasie – Německa a Ruska. I proto Žid rozpoutal obě světové války – aby tyto dvě země, v nichž logicky spatřoval a stále spatřuje velká (neřku-li zásadní) nebezpečí pro své plány, postavil nemilosrdně, nevraživě a nenávistně proti sobě.

SLOVO HOLOCAUST

Druhá světová válka však především vymyslela zcela nové sousloví „židovský holocaust“ (opět se dostáváme ke slovu), které nejdříve dostalo potřebný obsah, aby se vzápětí skrze média, literaturu, film, školní osnovy a pod. stalo stěžejním židovským trumfem proti jakékoli (byť sebeoprávněnější) kritice jejich chování.

Téměř by se teď chtělo hlasitě zvolat: Človče, zamysli se nad tím, co říkáš! Jenže toto zvolání hned vzápětí nastoluje otázku: Je člověk onoho zamyšlení ještě vůbec schopen. Je ještě vůbec schopen uvědomit si, že vlastně žije jen proto, aby sloužil Židovi? Osobně se domnívám, že tato naděje již dávno minula.

TO POCTIVÉ UŽ BYLO

Po všem, co jsme si tady a teď řekli, se logicky nabízí otázka, zda v dějinách lidstva vůbec kdy bylo něco poctivé, skutečné, opravdové. Snad kdysi dávno, někdy-někde spontánní protižidovské bouře ze strany nežidovského obyvatelstva, které již dále nebylo ochotno snášet židovskou tyranii („někdy někde“ má svůj význam, protože většinu z nich si Židé organizovali sami proti svým níže postaveným souvěrcům – stejně jako později dnes tolik zprofanovaný holocaust).

Pokud Nežidé komunikují podle představ Žida, pak je úplně jedno, co se ve skutečnosti děje, protože vše se děje ve prospěch Žida – i tzv. pozitivní momenty jsou pozitivními pouze pro Žida, aniž by si to Nežid v průběhu jejich vytváření uvědomoval.

Nežidovská komunikace mezi Nežidy dnes neexistuje, Nežidé dnes nemají vlastní slovník verbálního dorozumívání. Žid do nežidovské komunikace **transplantoval** vlastní výrazové prostředky (a to tak, že absolutně); Nežidé se tedy de facto ocitli v pozici jakýchsi papoušků, kteří jen v různých souvislostech opakují to, co je Žid učí. A stejně tak jako je po-

slušný papoušek odměněn nějakou dobrotou, rovněž Žid odmění poslušného Nežida – funkcí, penězi, titulem, učiní z něho mediální hvězdu, prezidenta (výše zmíněný příklad Václava Havla je učebnicový), generála, zpěváka, herce a pod. O tom jsem se v tomto pojednání již podrobněji zmiňoval.

JEN ŽID VÍ, PROČ NEŽID MLUVÍ TAK, JAK MLUVÍ

A s onou **komunikační transplantací** je to stejné jako s transplantací v medicíně. Člověk s transplantovaným orgánem sice může žít, ale jeho život už nikdy nebude takový, jako byl předtím, tedy když byl zdravý.

Nežid je přesvědčen, že ví, proč mluví tak, jak mluví, že mluví tak, jak on sám chce. To je však kardinální omyl, protože to, o čem a proč mluví Nežid tak, jak mluví, ví pouze a výhradně Žid.

Když v minulosti děvečka sloužila u sedláka, jasně věděla, komu slouží. Největší tragédií současného světa je to, že Nežid neví, že vším, co koná, slouží Židovi, že je otrok v židovském područí. Ba co více – Nežid nemá ani ponětí o tom, že vůbec někomu slouží, natož pak Židovi.

ŽID MYSLÍ ZA NEŽIDA

Žid tímto způsobem nejenže dostal pod kontrolu verbální komunikaci Nežida, on ji přímo a doslova diktuje, tedy ovládá. Jinak řečeno – když se dva a více Nežidů baví mezi sebou, vždy spolu mluví ve prospěch Žida, tudíž si spolu vzájemně nerozumí, protože si rozumět ani nemohou. Skrze verbální komunikaci Žid již ovládl myšlení Nežida, chcete-li: myslí za něho.

A Nežid není schopen odporu, protože ztratil víru v sebe sama ihned po té, co ztratil víru v Boha (nikoli opačně).

Nežid žije ve světě Žida, nikoli ve svém vlastním, o jehož existenci, bohužel, dnes už nemá ani tušení. Nežid věří tomu, že to, co říká, pochází z jeho hlavy (že na to přišel on) jedině proto, že ztratil víru v Boha, resp. ve chvíli, kdy ztratil víru v Boha, ztratil víru v sebe (opět nikoli opačně).

Tedy shrnuto a podtrženo: bezbožný Nežid nevěří sám sobě, tudíž ochotně mluví a jedná tak, jak si Žid přeje a svůj život dobrovolně žije podle toho, jak mu ho Žid „nalinkuje“.

Ve skutečnosti Nežid samozřejmě nemyslí. Přesněji řečeno: nemyslí sám za sebe a pro sebe, myslí pouze pro Žida v kontextu jeho instrukcí. Nežid se chová jako malé dítě, když jen opakuje slova, aniž by chápal jejich záludný smysl, souvislosti a zejména cíl. To však Židovi bohatě stačí k tomu, a on si ani nic víc nepřeje, aby tato nežidovská verbální komunikace umožňovala realizaci konkrétních událostí (činů, skutků, momentů), které potřebuje jako prostředek pro uskutečnění svých plánů.

Đábelská genialita židovské strategie a taktiky spočívá v tom, že Nežid tak činí naprosto dobrovolně, ba co více – s úpornou snahou prostoduchého monstra činí i to, co by už nemusel, byv přesvědčen, že na to přišel on sám, že on (Nežid) sám něco ovlivňuje, o něčem rozhoduje, že on (Nežid) určuje běh dějin.

Nežid dnes už nerozhoduje vůbec o ničem, protože o ničem rozhodovat nesmí. Dokonce už nerozhoduje ani sám o sobě, protože toto výsostné právo každého jedince zpronevěřil za materiální požitky, které mu Žid milostivě a s opovržením občas hodí pod nohy. Celá tato katastrofa je bolestnější o to více, že kdyby Nežid měl dnes opravdu rozhodovat o něčem skutečném (tedy v první řadě sám o sobě) už by toho nebyl schopen.

Z Nežidů se stali zbabělci, jejichž bezbožnost, sobectví, hloupost, namyšlenost, neodů-

vodněné sebevědomí a domýšlivost, touha po moci a penězích a naivní panovačnost jim učinily ze života jednu velkou honbu za zlatým teletem.

Nežid žije život umělého Žida.

ORGANIZACE ZBABĚLÉHO HOUFU JE BEZCENNÁ

Protože Žid je odvěký zbabělec, stal se zbabělec i z Nežida. Z tohoto důvodu je jakékoli sdružování Nežidů, které by mělo vyjádřit protest proti Židovi, odsouzeno již předem k neúspěchu, protože, jak kdysi napsal pan Miroslav Dolejší: „Organizace zbabělého houfu je bezcenná!“

A stejně tak bezcenný je i pozemský život Nežidů. Život Nežida má význam (byť jen dočasný) pouze pro Žida (pro Nežida je vlastní život bezvýznamný, on to však takto nevnímá – bohužel), a to pouze jako jeden z prostředků jeho nedosažitelné snahy o absolutní nadvládu nad světem.

LIDSTVO GENETICKY CHÁTRÁ

Vinou absence duchovního života lidstvo jako celek geneticky chátrá. Z lidského jedince se stala bezduchá, beztvará hromádka kostí potažená kůží. Jeho pozemský život dnes už nedává žádný smysl, není sám sobě užitečný. Člověk **dobrovolně** zasvěcuje svůj život honbě za zlatým teletem a za to bude náležitě potrestán. Kvůli oné **dobrovolnosti** tedy rozhodně nelze souhlasit s názorem, že Žid ničí životy Nežidů.

Skutečnost je mnohem tragičtější – Nežid se totiž Židově zvučil podrobil bez jakéhokoli protestu, protože tento způsob žití je pro něho přece mnohem pohodlnější než např. výše zmíněný život asketický.

Chcete-li jinak: za svůj život si neseme zodpovědnost sami. Že jsme o něm ve své pohodlnosti a ve svém slabošství dobrovolně nechali rozhodovat Žida, není vina jeho (Žida), ale naše. My jsme se totiž postupem času naučili, opět z pohodlnosti sobě vlastní, hledat viníky všude kolem sebe a odmítáme přijímat zodpovědnost za sebe samotné, za svá rozhodnutí a své činy.

Čas na prozření dávno minul a teď si ho člověk už nezaslouží, protože se o to odmítá jakkoli přičinit.

Lidstvo se řítí do propasti a není tomu schopno zabránit, protože o tom neví. Pokud bych měl závěrem charakterizovat tuto rádobu moderní civilizaci, uvedl bych následující:

TRAGÉDIE LIDSKÉHO DUCHA, která nemá v dějinách obdoby.

Mohl bych v tomto pojednání uvést stovky, tisíce dalších židoslov a desítky dalších souvislostí a dalších podrobností a pohledů. Bylo by to však už jen opakování či nepodstatné rozšíření výše sděleného.

Co jsem chtěl říci, to jsem řekl a myslím, že k pochopení podstaty fungování tohoto světa to bohatě stačí. I přesto jsem se v určitých pasážích neubráníl někdy i několikerému opakování a zdůrazňování zvláště těch důležitých souvislostí.

Doufám, že to nebylo ku škodě, ale spíše ku prospěchu, a že vám to poslouží k výstižnějšímu pochopení toho, jak v našem běžném, každodenním životě funguje židovská strategie, prahnoucí po absolutním zotročení světa.

Ještě jednu osvětlující poznámku si na úplný závěr přece jen neodpustím:

Aktuální ekonomická a hospodářská situace v Řecku je většinou z vás jistě známa. Přitom tato „krize“ není zase ničím jiným, než pouhou slovní hrátkou. Když se Židovi kdykoli zachce, změni slovní strategii a stejnou krizi může bez problému vyvolat doslova během něko-

lika málo hodin a doslova v kterékoli zemi na světě, protože tomuto světu diktuje způsob života, ovládá všechny tzv. národní ekonomiky. Skrze bezcenné peníze.

Chcete-li opačně: rozhodne-li se Žid, že Řecku udělí milost a už ho dál nebude ničit, změni v první řadě a ze všeho nejdříve slovní strategii.

Svět se nachází v zajetí židoslov. Jako myš, záludně a nenávratně chycená do pastí na obyčejný kousek špeku. A stejně tak záludně a nenávratně chytil Žid do pastí Nežida. Na obyčejné peníze...

* * *